

## Pohádka o tužce a listu papíru

Ke školnímu roku, vyučování a životu školáka neodmyslitelně patří tužka a papír. Jsou to věci, které děti budou mít každý den před očima a každý den je budou brát do rukou, aby s jejich pomocí pokračovali ve vlastním vzdělávání se. Možná se na tužku a list papíru ale můžeme podívat z trochu jiného úhlu pohledu – nejen jako na věci, potřeby, malých dětí, ale jako na to, co má co říct i našemu životu.

Vypráví se příběh, jak vznikla první tužka: vynálezce tužky se s láskou zadíval na dílo svých rukou a začal ke své tužce promlouvat... Pro život si musíš zapamatovat několik věcí, milá tužko: není důležitý tvůj zevnějšek, ale tvoje pravda a tvoje dobrota, prospěšnost, je ve tvém nitru – je jí tuha, ukrytá uvnitř tužky. Aby vyšla najevo tvoje pravdivost a dobrota, je potřeba, aby ses nechala vést něčí rukou – a ta ruka musí být rukou dobrého člověka, protože jinak bys mohla napáchat víc škody než užítku. Zatřetí je třeba, když budeš procházet životem, nechat se občas seříznout, přiostrit – to sice může bolet, ale jen tak bude mít tvůj život stále smysl. Začtvrté – ne vše, co tebou bude napsáno, bude dobré; možná občas napíšeš nějakou tu křivou čáru, která není pěkná a je zbytečná: proto není na škodu, použít gumu a vymazat kus toho, co jsi způsobila. A zapáté, očekává se od tebe, že po tobě ve světě zůstane trvalá dobrá stopa!

Tento příběh promlouvá i do našeho života: všech pět bodů, důležitých pro „život“ tužky, je důležitých i pro náš život. I my bohužel zapomínáme někdy na hodnocení lidí podle jejich nitra a raději soudíme podle zevnějšku. I my se občas necháváme ovládat „rukou“, vlivem druhých lidí, kteří to s námi nemyslí vždycky jen dobře – a zapomínáme na Boží ruku, která nás vede a chce pro nás jen dobro. Jak se bráníme, když nám druhý člověk něco vytkne, když nás upozorní na naši chybu – když nás chce někdo druhý „obrousit, oříznout“! Začtvrté, jen nerad a ztěžka člověk couvá z toho, co udělal – jestliže by ho to stálo pokoru, uznání vlastní chyby nebo omluvu, kterou by musel říct druhému. No a jak je to v našem životě s tou stopou, kterou po sobě zanecháváme v tomto světě?

Ve škole píšeme na papír. Zkusme si představit a porovnat dva listy papíru: jeden nádherně bílý, čistý, nepošpiněný – a druhý pomačkaný, plný nesmyslných čar a klikyháků, nebo politý a zašpiněný kdovíčím. Jaký z nich se nám víc líbí? Jistě ten bílý, čistý. Ačkoliv na něm nic není, má – oproti tomu poničenému – jednu obrovskou výhodu: může být ještě někdy použit k nádhernému uměleckému dílu, může sloužit jako podklad pro nádherný obraz. Ten druhý list už nikdy nebude krásným. A tak je to i s naším životem: chraňme, střežme si vlastní čistotu a neposkvřenost našich srdcí, našeho života, aby se náš život mohl stát nádherným uměleckým dílem. Umění není jen nějaký zbytečný, nepotřebný, přídavek k našemu životu. Umění, krása, je tím, co člověka oživuje, dodává mu sílu a chuť k životu. Zkusme si jen představit, jak dlouho bychom asi vydrželi žít ve světě šedi a trosek, v ruinách staveb. Zachovejme si smysl a touhu po kráse v každém dni našeho života! Krása, oživená Božím Duchem, je tím, co člověka „oduševňuje“. Katechismus katolické církve, když mluví o modlitbě, říká: „Modlitba je pozvednutím duše k Bohu.“ Není takovým pozvednutím naší duše také úžas, když stojíme před nádherným a jedinečným uměleckým dílem? V takovém okamžiku se člověk nikdy necítí pokořen, zdrcen, krása není něco, co člověka utlačuje a ponižuje jeho důstojnost, ale působí právě naopak – dává nový „rozlet“ každému člověku. Platí to pro každé umělecké dílo, které vyšlo z lidských rukou. Ale platí to, v první řadě, o samotném člověku: snažíme-li se i my, aby náš život byl nádherným uměleckým dílem, je celý náš život „pozvednutím duše k Bohu“ a jednou velkou celoživotní modlitbou!